



ת"פ 34897/10/13 - מדינת ישראל נגד א ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 34897-10-13 מדינת ישראל נ' ר

בפני בעניין:	כבוד השופט עידו דרואן מדינת ישראל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד מיודובניק נגד א ר	
	ע"י ב"כ עו"ד חזות	הנאשם

גזר דין

ביום 15.6.14, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם והורשע לפי כתב אישום מתוקן בעבירות הבאות:

- א. תקיפה חובלנית של בת זוג, לפי סעיף 382(ג) העונשין, תשל"ז - 1977.
- ב. תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק הנ"ל (2 עבירות).
- ג. איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.
- ד. היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל.

עבירות אלו ביצע הנאשם כלפי המתלוננת, שבעת הרלוונטית היתה אשתו מזה כשנתיים (כיום מצויים בני הזוג בהליכי גירושין). העבירות בוצעו בדירת המגורים של המשפחה ברמת-גן.

הנאשם הופנה לשירות המבחן והוגשו בעניינו שלושה תסקירים, שהאחרון שבהם מיום 24.12.15. עוד נמצא הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות[1].

מעשי הנאשם:

1. ביום 22.2.13, על רקע מריבה בין בני הזוג, אחז הנאשם בגרונה של המתלוננת, הכה אותה בראשה, הפיל אותה ארצה ובעט בה.
2. ביום 13.10.13, לאחר ויכוח בין בני הזוג, השליך הנאשם על המתלוננת שני בקבוקי מים, זה אחר זה, ופגע



בה. לאחר מכן הכה פעמיים באגרופיו ברגליה.

3. המתלוננת הלכה לחדר השינה, והנאשם הלך אחריה, תפס בשתי ידיה, ניער אותה והפיל אותה על המיטה.
4. המתלוננת ברחה לחדר האמבטיה ונעלה את הדלת אחריה. הנאשם פרץ את הדלת, תך שהוא פוגע בראשה ובאפה מספר פעמים, כך שנגרמו לה דימום מהאף וכאבים באף, ביד ובעורף.
5. הנאשם גם איים על המתלוננת באמרו לה "חכי ותראי מה אני אעשה לך בערב, זה הסוף שלך".

נסיבות המעשים - מתחמי העונש ההולם:

1. עניינו בשני אירועים, שלכל אחד יקבע מתחם נפרד. האירוע האחרון, על-אף ריבוי העבירות שביצע הנאשם במהלכו, הינו אירוע אחד.
2. עבירות התקיפה, ובוודאי תקיפה חובלנית, מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קשיי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין האלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד (וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני (2012)). בע"פ 305/12 מ.י. נ' צובר-זליג (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קצת הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתת עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל עלדרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין. אמנם, ניתן למצוא גזרי דין שבהם ניתנו עונשים מתונים החורגים מהמדיניות הנ"ל, אך זאת בעיקר בשל שיקולי שיקום, או נסיבות מיוחדות אחרות.
3. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק באה להגן על שלמות הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בעקיפין, מגנה עבירה זו על ערך נוסף - חופש הפעולה והבחירה של האדם, שכן לעתים קרובות נלווית לאיום מטרה של הנעת אדם לפעולה או למחדל, כמסר מוסווה שאינו מגיע לסחיטה גלויה (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ.י. (1989)).
4. הנאשם פגע באופן קשה וחמור בערכים המוגנים, בשני המקרים, כאשר לא ניתן להתעלם מכך שמדובר באירועי אלימות חוזרים. הנזקים הפיזיים שנגרמו אינם חמורים ומתמידים, אך הנזקים הפוטנציאליים חמורים, לרבות הנזקים הנפשיים כאמור לעיל.
5. באשר לסיבה לעבירות, זו אותרה על-ידי שירות המבחן שמצא שהנאשם "מתנהל בקשר הזוגי מתוך צרכי שליטה גבוהים, כשקיימת נטייה להנמיך את בת הזוג". התנהלות זו הובילה לכך שוויכוחים בין בני הזוג - עניין נפוץ בחיי היומיום - הפכו אצל הנאשם לעילה לאלימות.



6. לעבירה של היזק לרכוש במזיד לא תהא השפעה על קביעת המתחם, בכל הנוגע לעונש העיקרי.
7. האירוע הראשון - אחיזה בצוואר, הכאה בראש, הפלה לרצפה ובעיטות - הינו חמור בנסיבותיו, מאיים ומשפיל במיוחד, בנוסף לכאב הפיזי שבוודאי התלווה לו. המתחם שייקבע יהיה כהצעתה המתונה של התביעה: בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין שנת מאסר, כעונש עיקרי.
8. האירוע השני - אירוע "מתגלגל", כשהנאשם לא חדל מהמשך האלימות בין שלביו השונים, ושהסתיים בחבלה למתלוננת - יצדיק קביעת מתחם מחמיר יותר. גם כאן אאמץ את המתחם המתון שהציע התביעה, והוא ייקבע בין ששה לבין 18 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

נסיבות הנאשם - קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1982, כבן 33 כיום, מצוי בהליכי גירושין עם המתלוננת. הנאשם נישא פעמיים והוא אב לשני ילדים, האחד כבן 11 והשני (מהמתלוננת) כבן שלוש. מוצא הנאשם במשפחה שהתפרקה עקב אלימות, כשלאחר גירושי הוריו התגורר הנאשם עם אמו ובן-זוגה, אדם נוקשה שדחה את הנאשם. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, לא שרת שירות צבאי, ובמרוצת השנים עבד ללא רציפות תעסוקתית. הנאשם התגרש מאשתו הראשונה לאחר שלוש שנות נישואין, משלם מזונות אך אינו מקיים בקביעות את הסדרי הראייה עם בנו "על רקע קשיין להתארגן".
2. כיום עובד הנאשם מזה מספר חודשים בחנות לציד ספורט (נע/1). כמפורט בתסקיר מיום 24.12.15, עברו הנאשם והמתלוננת לגור עם בנם אצל הורי המתלוננת, אך לאחרונה החליטו בני הזוג להתגרש והוא סולק מהבית. הקשר בין הנאשם למתלוננת ממוקד סביב גידול הילד והליך הגירושין.
3. לחובת הנאשם הרשעה יחידה בגין חבלה במזיד ברכב אותה ביצע ב-2011.
4. בעניינו של הנאשם הוגשו כאמור ארבעה תסקירים, המתייחסים לתקופה ארוכה, מעת מעצרו ועד-עתה. מהתסקירים עולה ברורות שהנאשם השתתף במהלכי הטיפול שהוכתבו לו על-ידי שירות המבחן, ואף-עתה מצוי הוא בטיפול על-אף האמור בתסקיר האחרון (לפי אישור שהוצג). אולם, השתתפות זו לקתה מתחילתה בחוסר מוטיבציה אמיתית וחוסר יכולת או רצון לבחינת דפוסיו האלימים. בתסקיר אחר תסקיר תואר הקושי להניע את הנאשם להתייחס לעולמו הפנימי ולדפוסים בעייתיים ונוקשים בתפיסותיו, וכך עד תסקיר אחרון שבו נמנע השירות מהמלצה שיקומית ומצא שהנאשם הוא "בעל עמדות נוקשות, עסוק בצרכיו, מבוצר בעמדותיו".
5. השירות מצא שהנאשם משליך על המתלוננת את האחריות לקשיים ביחסיהם, פגוע וכועס, ומתקשה בפרידה ובניהול חייו בנפרד ממנה. בכך, לצד סכסוך הגירושין הפעיל, מוצא השירות גורמי סיכון.
6. הנאשם עתיד להינזק חמורות מעונש מאסר ראשון, אך אין מדובר בנזק חריג. לא ברורה כלל מידת הפגיעה במשפחתו של הנאשם, לרבות בנו הראשון, לנוכח טיב הקשרים בין הנאשם לבני משפחתו.
7. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ולהודייתו שפטרה את המתלוננת מעדות וחסכה משאבי ציבור, יש לתת משקל נכבד לזכות הנאשם. משקל מסוים ינתן גם לנסיבות חייו המוקדמים של הנאשם, שלא חווה דגם



משפחתי אוהב ומחזק. למאמצי הטיפול של הנאשם יינתן משקל, אך מוגבל, לנוכח המפורט לעיל. לעברו הפלילי של הנאשם, שאינו מכביד, לא יינתן משקל ממשי.

8. לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות יינתן משקל, אך לא מכריע: כתב האישום הוגש מיד לאחר האירוע השני, והתמשכות ההליך נבעה מהרצון למצות כל הזדמנות טיפולית באמצעות שירות המבחן - ההזדמנויות לא נוצלו.

9. עונשו העיקרי של הנאשם ייקבע אפוא בשליש התחתון של כל מתחם, כעונש מאסר לריצוי בכליאה. העונש יוטל כאחד, תוך הקלה משמעותית של חפיפה-למעשה משמעותית של העונשים. אמנע מהטלת קנס בעין, לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם והמאסר הצפוי. עוד אמנע מחיוב הנאשם בפיצוי, לנוכח הבהרה מפורשת של התביעה שנמנעה מלעתור לכך.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שמונה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 13.10.13 ועד ליום 31.10.13 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת);

ב. מאסר על-תנאי בן ששה חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות, למעט איומים;

ג. מאסר על-תנאי בן שלושה חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת איומים או עבירה של היזק לרכוש במזיד;

ד. התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות, לרבות איומים, או עבירה של היזק לרכוש במזיד;

הוראות נלוות:

א. מוצגים, למעט כסף, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

ב. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן לידיעה;

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ו, 03 ינואר 2016, במעמד הצדדים.



[1] הנאשם הוזהר באשר למשמעות הפנייתו לממונה על עבודות השירות, בהחלטה בדיון ביום 12.10.15: "הבהרתי בעל פה, כי קרוב לוודאי שהעונש שיוטל יהא מאסר, בין בעבודות שירות ובין מאחורי סורג ובריח. כדי לחסוך בזמן אפנה כבר עכשיו את הנאשם לבדיקתו של הממונה על עבודות השירות, תוך שאני שב ומדגיש - מעל הצורך - שאין בכך כדי להבטיח תוצאה סופית זו או אחרת בגזר הדין, בוודאי לאחר שהובהר שמאסר בפועל נמצא על הפרק."